

A Csillagpont szervező stábja több mint harminc kilogramm süteményt kapott a Tatai Nőszövetségtől. Az ajándékozás részleteiről dr. Márkus Mihálynét – a Tatai Nőszövetség elnökét – kérdeztük.

Milyen módon támogatja a Tatai Nőszövetség a Csillagpontot?

Amikor először megkerestek bennünket, hogy tudnánk-e támogatni a rendezvényt, akkor én elég keserűen azt nyilatkoztam, hogy sajnos elég öregek vagyunk és elég kevesen, úgyhogy túl sokat nem tudunk ígérni.

Sokáig nem is volt semmilyen ötlet, hogy hogyan támogathatnánk a fiatalokat. Aztán abroszokat kértek tőlünk. Azt meg tudtuk oldani, hogy tíz fehér abroszt eljuttattunk a Csillagpontra és a kimosását is vállaltuk, hogy ne Pesten kelljen kitisztíttatni.

Ezután a Nőszövetség egyik tagjának, Pethő Emilné, Éva néninek jutott eszébe – aki a Nőszövetség jegyzője –, hogy mi lenne, ha mégis csak sütnénk egy kis süteményt ezeknek a fiataloknak. Többen azonban aggodalmukat fejezték ki, hogy 3000 embernek nem biztos, hogy tudunk annyit sütni, hogy legalább egy jusson fejenként. Ezért döntöttünk úgy, hogy a szervezők, illetve a segítők nehéz munkáját támogatjuk meg azzal, hogy egy kis édesség, egy kis öröm jusson az ürm és a fáradtság mellé. Így hát úgy 300 emberre gondolva hirdettük meg a süteménykészítést.

Hogyan zajlott le a süteménykészítés?

Két héten keresztül hirdettük a templomban, szórólapot készítettünk, és a Nőszövetség tagjai az ismerősöknek, szomszédoknak szóltak, hogy részt lehetne venni egy ilyen akcióban.

Milyen sütemények készültek?

Úgy hirdettük meg, tekintettel a meleg időjárásra, hogy kizárólag száraz jellegű süteményt hozzanak. Édes, illetve sós süteményt kértünk, ki melyet vállal, de legalább egy egész tepsivel hozzon. Mert ahhoz, hogy mindenkinek körülbelül 10 dkg sütemény jusson, legalább 30 kg-ot össze kell gyűjteni.

Mennyire fog össze ilyenkor a Nőszövetség?

Az a 18-20 ember, aki még aktívan részt vesz a szövetség munkájában, mind sütöttek, illetve jó pár, általuk szervezett ismerős, szomszéd is segített a sütemények elkészítésében. Úgy beszéltük meg, hogy a parókián gyűjtjük össze a süteményeket, ahová két napon keresztül lehetett eljuttatni a finomságokat. Az összefogást mutatja, hogy volt olyan is, aki Újhegyről, a vasúton túlról biciklivel hozta el a két nagydoboz süteményt a rekkenő hőségben.

Volt már hasonló szervezkedése a Nőszövetségnek?

Ehhez hasonló volt már, amikor szintén ilyen sok embert kellett vendégül látnunk. A két évvel ezelőtti Református Iskolák Országos tanévnyitóján volt, amikor a Nőszövetség szintén elvállalta, hogy ellátja süteménnyel a vendégeket. Akkor olyan sokat sütöttek az asszonyok, hogy másnap még a gimnazistáknak is bőven jutott belőle.

Hogyan jutott el végül a sok sütemény a szervezőkhöz, segítőkhez?

Márkus Mihály püspök úr elvállalta, hogy kiszállítja a süteményeket. Összegyűjtöttük külön a sósat, külön az édeset, a dobozokra külön-külön ráírva, hogy mi van benne, és egy kis címkével: „a Tatai Nőszövetség ajándéka”. De hangsúlyozom, hogy ez nem csak a Nőszövetség ajándéka volt, hanem az egész gyülekezet asszonyaié, hiszen 15-20 ember ennyit nem tudott volna megsütni, akkor se, ha egész nap sütnek.

A szervezők, segítők lelkesen fogyasztják a finom süteményeket, ha van fél perc szabadidejük, és nagyon köszönik a nem várt ajándékot. Egyetlenegy kérdésük van csak: hol lehet utánpótlást rendelni?

Márkus Anna